

1986

№1

СІЧЕНЬ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

3-ЗА РОГУ

Увага: перед вами анонім — створіння це гидкіше від гієни. Шановні! У поводженні із ним дотримуйтеся правил гігієни.

Готові обплювати всіх і все, істоти невловимі ці і хитрі: укусять — і в щілину заповзе, ударить — і розчиниться в повітрі.

Отруйніший за тисячу гадюк, обмаже ближніх тоннами грязюки, — і як взяли донос його до рук — про гігієну дбайте: мийте руки!

ДЕФІЦИТ при ДОСТАТКУ

Для початку трохи статистики з документів Волинського обласного управління сільського господарства: за чотири роки одинадцяті п'ятирічки області продана державі лише 73 проценти передбаченої планом кількості льоноволокна, заборгувавши його 18,3 тисячі тонн, або, образно кажучи, один річний план. Результати минулого, останнього року, ще більше спохмурили картину.

Оскільки сільське господарство Волині, можна сказати, тримається на двох китах — тваринництві і на льоні, я подумав, що за циферією ховається фейерверк стягнень і оргівисновків «за незабезпечення виконання», супроводжуваний не менш яскравим спалахом запевнень вжити заходів і надолужити. Але, побувавши у багатьох господарствах і сільгоспуправах, не побачив жодної похнюпленої голови. Усі мої співрозмовники — від голови колгоспу «Червоний партизан» Ківерцівського району М. Т. Мацюка до начальника обласлігоспуправління Р. С. Жуковича — видавали, здавалося б, невтішну для них інформацію якщо не з радістю, то, принаймні, з погано прихованою зловтіхою.

Совість їх явно не мучила. А не мучила, виявляється, тому, що така ж задокументована статистика не менш переконливо свідчила: кожен колгосп зокрема і область в цілому могли б, не натужуючись, виконати і навіть перевиконати річний план. Як, до речі, могли б його виконати і перевиконати у всі минулі роки п'ятирічки. Скажімо, з торішнього валового збору трестів, що становив 75 тисяч тонн (під льон було зайнято 27 тисяч гектарів орної землі), льонозаводи прийняли практично лише половину. Решта або лишилася в полі перетлівати, або ж лягла важким тягарем на душі і шиї голів колгоспів, котрі, одягнувшись поскромніше, гаснуть по навколишніх областях, забігають у Білорусію і Росію, умовляючи директорів тамтешніх льонозаводів прийняти хоч якусь дециду і не дати пропасти людській праці.

Як відомо, потрапити на переробку льон може під двома іменами — як солімка або ж як трестя. Якщо стебло перепочине на полі два-три дні, вигріваючись на сонечку і вмиваючись росою (росою, а не дощами!), то це — солімка. Якщо ж його за три дні не вивезуть і воно пролежить тиждень-два, то це вже трестя. З трестю мороки більше. Її прямо на завод не повезеш. Її ще треба пов'язати у снопи, а потім ті снопи по кілька разів перевертати на полі з боку на бік, підсушити і якомога надійніше сховати від дощу. Найкраще — під навіси. Та оскільки навісів на увесь урожай не напасешся, трестю в колгоспах здебільшого скритують. В надії, що її пощастить здати швидше, ніж вона зіпріє.

З вищесказаного, очевидно, зрозуміло, що для колгоспу зручніше здавати льон солілкою. Особливо враховуючи

дефіцит робочих рук. І не тільки зручніше, а й вигідніше. Кожен центнер солімки приносить в касу господарства майже тридцять карбованців прибутку, тоді як трестя — удвічі менше. Окрім усього, як ти не готуй тресту в полі, хоч і над кожною стеблиною тремти, а до двадцяти процентів втрат урожаю гарантовано. Плюс погіршення якості сировини, що, в кінцевому результаті, призводить до мінуса, який ми відчуваємо, навідавшись у магазин тканин.

Міністерство легкої промисловості, звичайно, зацікавлене в тому, щоб випускати ткацької продукції якомога більше і якомога різноманітнішої. Проте ця його зацікавленість запряжена у погано змашений віз відомчих інтересів. Може, якби льону було мало, Мінлегпром, вимагаючи сіяти його якомога більше, щоб не простоювали заводи, звичайно ж, старався б створити для колгоспів режим найбільшого благосприяння: хочете, мовляв, заберемо у вас урожай солілкою, не хочете — ласкаво просимо з трестю. Позаяк же льону хоч греблю гати — на більшості льонозаводів Волині і під навісами, і просто неба лежать дво-трирічні запаси сировини — про солілку Мінлегпром і слухати не хоче. Точніше, слухати слухає, але нічого робити, по суті, не поспішає. Бо піти назустріч колгоспам і забирати вирощене прямі-

сінко з поля — це значить добровільно покласти на себе додатковий клопіт: солілка вимагає ще одного технологічного процесу в заводських умовах — мочіння, а сам процес — відповідних цехів, яких нині практично немає.

Тож чи варто дивуватися, що за весь період існування на Волині проблеми збуту льону солілкою прийняли лиш один процент сировини. Що кількість льонопереробних заводів в області виросла на нуль цілих. Їх як було чотири, так чотири й лишилося. Що будівництво п'ятого, Камінь-Каширського, вступило у своє друге десятиріччя. Шостий лише намічається. Але навіть якщо він і стане у майбутньому реальністю, то й це — крапля у синьому морі льону. Спеціалісти стверджують: для того, щоб переробити нинішні врожаї з нинішніх площ, потрібно, як мінімум, ще тричі по стільки ж льонозаводів.

Розповідають, правда, що колись було трохи інакше. Колись кожне господарство мало верстат, які хоч і не являли собою останній зойк вітчизняного машинобудування, проте все ж давали можливість довести до толку ту кількість трестів, яку не вдалося здати на заводи. Роботу на них навіть при великому бажанні не можна було назвати чистою, але колгоспи з горем пополам переробляли тресту на готове волокно, здавали його на приймальні пункти і мали на кожному центнерові 160 карбованців прибутку.

Та якось на обласному рівні пролунало гасло: «Переробку льону — на індустріальну основу!», підкріплене напівдирективними вказівками, після яких одні викинули верстат на звалище, інші — порізали їх на металобрухт. А з індустріалізацією не вигоріло. Бо якщо найактуальніше гасло не підкріплено тверезим розрахунком і реальними можливостями, воно залишається порожнім звуком.

Тепер доводиться рачкувати назад. Нині представники області гастролують за тридев'ять земель, скидають капелюхи перед тамтешніми керівниками заводів, умовляючи їх виготовити бодай невеличку кількість верстатів для переробки тресті.

А що ж Міністерство легкої промисловості? Недавно область відвідав заступник міністра В. О. Воробйов. В ході переговорів сторони намагалися з'ясувати, чи виживе в умовах області індустріальна програма «Льон», за-

тверджена у свій час спільним наказом Міністерства сільського господарства УРСР і республіканською Сільгосптехнікою. Товариш Воробйов запевнив, що його міністерство не пошкодує зусиль, щоб винячити спільне дитя і вивести його в люди. Але в це мало хто вірить. Річ у тім, що іще в 1982 році цю програму спробували запровадити в Рожищенському районі. Попередні результати перевершили всі сподівання. З допомогою спеціальних пристосувань солілку і трестю прямо на полі змотували в рулони, вантажили їх і везли прямісінько на завод. Нова технологія дозволила скоротити ручну працю в 5—11 разів. Та відлуннали оплески захоплення, а завезені з поля рулони так і залишилися лежати на заводах. Через те, що їх нічим було розмотувати.

Щоправда, у грудні на Маневицькому льонозаводі відбувся семінар з питань індустріальної технології вирощування та переробки льону. З цієї нагоди сюди завезли єдиний екземпляр розмотувальної машини і чи не єдиний на всю республіку прилад для визначення якості тресті, яку доставляють колгоспи. Поки що скрізь заводські спеціалісти оцінюють її на око, ясна річ, з таким розрахунком, щоб себе незобидити. Але ж одна ластівка, як відомо, весни не робить. Мається на увазі, звичайно, не семінар. Від нього користь уже є. Маневицькому заводу. Бо щоб не виглядати в очах гостей поганими господарями, район мобілізував приховані резерви і привів завод у пристойний вигляд: усе, що можна було пофарбувати, пофарбували, замінили вікна-двері. Але, приміром, голові колгоспу «Червоний партизан» Ківерцівського району М. Т. Мацюку від того семінару ні холодно, ні жарко. На поріг Маневицького заводу його не пустять. А куди подіти майже половину зібраного врожаю льону?

І тому, очевидно, Микола Трифонович терпіти не може популярну пісню, приспів якої починається словами: «А льон цвіте синьо-синьо...» У печінках він йому сидить, той льон, хоч і усвідомлює чоловік, що, вирощуючи цю цінну культуру, його колгоспники роблять дуже важливу справу.

Шкода, що цього не розуміють ті, кого відповідальні посади до відповідальності зобов'язують.

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

Прохідний бал.

ЦІННИЙ ЕКСПОНАТ

ПОЛТАВСЬКА область. (Кор. ТАП). Мов зницію ока бережуть мешканці будинку № 30 по вулиці Леніна у Кременчуку офіційний бланк з такими рядками: «На вашу заяву з питання забезпечення житлового будинку гарячою водою повідомляємо, що постановою бюро міськкому КПУ і виконкому міської Ради народних депутатів зобов'язано відділ капітального будівництва міськвиконкому побудувати і здати в експлуатацію бойлерну у IV кварталі 1978 року. Після закінчення будівництва житловий будинок буде забезпечений гарячою водою».

Ця відповідь — єдиний доказ того, що згадана у ній постанова таки приймалася, оскільки гарячої води як не було, так і немає.

ЗЕМЛЯКАМ — ПЕРЕВАГА

ХАРКІВСЬКА область (Кор. ТАП). Особливою повагою у директора Білоколодязьського ремонтно-механічного заводу системи «Укрремтресту» В. І. Клименка користуються земляки-харків'яни. У переддень Нового року він розіслав їм радісні телеграми такого змісту:

«ТЕРМІНОВО ОДЕРЖІТЬ З РЕМОНТУ МОЛОКОВОЗ — КЛИМЕНКО».

Зокрема, для правління колгоспу імені Калініна Первомайського району це вже десята за рахунком телеграма, одержана з заводу за останні півтора року (самого молоковоза, правда, одержати поки що не вдалося). Кліснів же з інших областей Валентин Іванович не удостоює взагалі ніякими знаками уваги. Наприклад, правлінню колгоспу імені Щорса Ічнянського району на Чернігівщині він не відповів на жоден запит відносно готовності молоковоза, зданого на завод ще рік тому.

Мал. Б. СЕМЕНОВА

— У МЕНЕ СКАРГИ НЕ ЗАЛЕЖУЮТЬСЯ ...

Раніш, було, частенько в цього дяді
Конали тихо скарги у шухляді...
Тепер же «діє» він оперативно,

А толку — ні на гріш. Та це й не дивно,
Бо вся ота оперативність — липа,
Бо крісло це — не для такого типа.

Розмова двох ерудитів

ГУМОРЕСКА

— Народні звичаї слід шанувати, — плаксиво наполягав перший ерудит. — Скажімо, на Кубі люди поспішають з кожним ударом годинника, що провіщає наступання Нового року, з'їсти по ягоді з грона.

— То ви на Кубі спекулювали б виноградом? — суворо запитав другий ерудит.

— Таке скажете! — обурився перший. — Я про шанування звичаїв, а ви... Приміром, у Болгарії гасять на три хвилини світло для «новорічних поцілунків» у повній темряві. Щоб ніхто не бачив. Звичай цей, щоб ви знали, користується особливою популярністю серед найширших кіл закоханих!

— І потаємних коханців, — песимістично домислив другий. — А потім доводиться марудитись зі справами про розлучення...

— Ну от, ви знову... Хіба цілуватися заборонено? Та я б з вами залюбки...

— Хто ж забороняє? Але я з вами цілуватися не збираюся. Ліпше вже з гадюкою...

— Тю, з гадюкою! Я про Новий рік, а ви про гадюку! Я про шанування народних звичаїв, а ви одразу — про якусь мерзоту!

— Давайте ліпше перейдемо до місцевої географії, — запропонував другий. — Що ви можете сказати по суті?

— По суті? Будь ласка! Можу й по суті... Чи знаєте ви, коли у нас вперше відбувало новорічне свято? Аж першого січня 1700 року! За указом царя Петра! Тоді навіть з гармат бабахали і фейерверк палили...

— А от про дієві протипожежні заходи тоді не подбали...

— Тож сам цар по Москві гасав і гасив!

— Отож...

— Однак я не про пожежі, а про звичаї...

— Це ж які ви маєте на увазі?

— Щоб у кожного була на Новий рік ялинка!

— І тому ви на вантажній машині поперлися до лісу з сокирою?

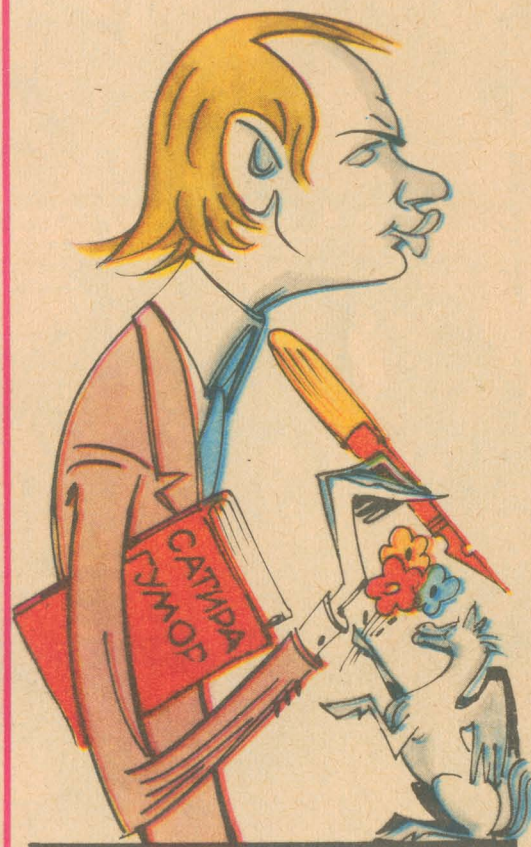
— Не руками ж ламати... Я до роботи в лісі охочий!

— Оце ми й врахуємо! — сказав другий. — Тож вітаю вас із новим роком примусової праці на лісорозробках!..

Як ви напевне вже здогадалися, перший ерудит був спекулянт ялинками, а другий — знавець карного кодексу.

Юрій ЯЧЕЙКІН.

Вітаємо ювіляра!

Письменника-гумориста, лауреата Перця
Андрія КРИЖАНІВСЬКОГО
з його другим 25-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Нас дивує вправність артистів оригінального жанру, захоплює спритність фокусників, приголомшує загадковість ілюзіоністів. Аплодуючи їм, ми і не підозріємо, що десь у зовсім скромних конторах чи установах на непримітних посадах роблять свої чудеса аматори, недипломовані фокусники та ілюзіоністи, чие мистецтво часом незаслужено залишається в тіні. Поновлюючи давню перчанську рубрику, ми виправляємо цю несправедливість.

ФЕНОМЕН

Коли жителі села Голоківки Олександрійського району Кіровоградської області помітили, що їхній односелець Павло Кирилович Фалюн читає газету догори ногами, вони широко здивувались:

— Невже дід розучився читати?

Хтось навіть спробував розіграти його:

— Може, розкажете, що там у газеті пишуть?

На їхній превеликий подив, Павло Кирилович не тільки розповів про все, що того дня писалося в газеті, а й, отак догори ногами тримаючи її, прочитав уголос замітку.

Слава про феноменальне вміння Павла Кириловича швидко покотилася по району. Його навіть приїжджим демонстрували як місцеву знаменитість. І всі були, звичайно, в такому захваті, що не могли втриматися від запитання:

— Як вам таке вдалося?

— Дуже просто, — не робив з цього таємниці Павло Кирилович. — Ось уже рік, як після ремонту повернули мені олександрійські телемайстри телевизор — кінескоп поміняли. І з тих пір телевизор усе показує догори ногами. Ніяких претензій телемайстри не приймають. Про те, щоб виправити свій брак, і слухати не схотіли. От мимоволі і при звичаївся я все по телевизору дивитися і ще й читати навпаки.

ДИВНЕ ПЕРЕТВОРЕННЯ

Уявіть собі, шановні читачі, що вам раптом спало на думку перешити шубу; зробити з жіночої — чоловічу. І яких тільки аргументів не знайшов би закрійник ательє на доказ того, що це абсолютно неможливо.

А от Г. І. Невмержицька — жителька села Михайлівки Коростенського району Житомирської області здала шубу до бехівського приймального пункту хімчистки — ще в серпні 1984 року. А забіраючи її аж у листопаді 1985-го, не впізнала:

— Та це ж чоловіча! — вигукнула здивовано.

— Ваш номер квитанції 061758? — поцікавилась приймальниця.

— Вірно. Але моя була жіноча, сорок восьмого розміру. А ця — чоловіча і на чотири номери більша.

— Але ж номер квитанції співпадає? — незворушно спитала приймальниця.

— Номер співпадає, — погодилась жінка.

— Отже — ваша. І забирайте, бо ніякої не отримаєте...

Хоч як доводила жінка, що то шуба не її, що чоловічої шуби у сімейному гардеробі зроду-віку не було, ніхто і слухати не схотів. Тільки одна добра душа порадила:

— Ви цю шубу ще раз до хімчистки здайте. А раптом ще одне чудо трапиться — і ця чоловіча перетвориться знову на жіночу.

ПАСТКА

Члени домового комітету були в паніці. Хто б міг подумати — найдисциплінованіша, найакуратніша

щодо квартплати їхня сусідка з другого поверху Варвара Адамівна раптом приохотилася до... пива! Як тільки до продмагу завозять пиво, вона з несподіваною для своїх поважних років спритністю несеться сюди займати чергу і голосніше за всіх кричить: «Більше двох пляшок у руки не давати!»

— І це при тому, що більшої цінувальниці справжнього кефіру в нашому будинку не було, — зауважила заступниця голови, коли домком зібрався на своє надзвичайне засідання. — Тепер про кефір і слухати не хоче — тільки пиво їй подавай!

Домкомівці довго радилися, поки не зупинилися на варіанті, що його запропонував сам голова.

Озброївшись антиалкогольною літературою, члени домкому прибули до Варвари Адамівни. Голова урочисто зачитав уголос статтю відомого медика «До чого призводить надмірність у вживанні пива». А решта у цей час докірливо дивилася на батарею порожніх пляшок з-під «Жигулівського».

Та зрештою все з'ясувалось. Виявилось, виною незвичайної поведінки Варвари Адамівни були... таргани. Вірніше — її палке бажання їх позбутися. Придбала вона «Пастку для тарганів» виробництва Вінницького заводу тракторних агрегатів. А в інструкції до цієї штуковини чорним по білому написано: «Змочений у пиві хліб має підвищену привабливість для тарганів». От і купує Варвара Адамівна пиво, аби приваблювати тарганів до пастки. Вони з величезним задоволенням те пиво з хлібом споживають, проте у пастці лишатися не хочуть — спокійно собі виповзають і розмножуються.

— От я і гублюсь у здогадках, — сумно каже Варвара Адамівна, — або пиво я купую не того сорту, або сконструйовано цей прилад не так, як треба.

ІСТОРІЯ ОДНОГО ЗНИКНЕННЯ

Одного чудового ранку жителі села Мартинівки Канівського району Черкаської області стали свідками чуда. Споруда, що називалась автобусною зупинкою, під дахом якої можна було сховатися у негоду, раптом зникла. За одну ніч і слідів від неї не лишилось. Саме голе місце. Ну просто мов корова язиком злизала!

Довго сушили собі голову жителі села над розгадкою цього ребуса. Не міг же той павільйон, врешті-решт, здиміти, у повітрі розчинитися?

Місцеві слідопити провели чималу роботу, перш ніж встановили, що сліди зникнення ведуть на розташований поруч цукровий завод. Виявляється, зупинку вирішили перебудувати, оскільки вона не відповідала сучасним архітектурним вимогам. І ось уже три роки, як жителі села, в тому числі і старі люди, й діти, годинами чекають автобуса просто неба і знічев'я аналізують цей незбагнений випадок заводчан. Можливо, таке рішення з архітектурного погляду, скажімо, і відповідає прогресивним естетичним смакам заводського керівництва. А от із погляду на турботу про людей, прогресивним його аж ніяк не назвеш.

ДО СМІШНОГО ПРОСТО

Михайло Андрійович Посох прокинувся на своїй нижній полиці і глянув у вікно вагона.

— Слухайте, — стурбовано спитав він сусіда, — звідки оці гори взялися? Скільки разів їздив до Ровно, гір наче не було.

— То під Ровно їх, може, таки справді немає. А ви ж, вуйку, до Ужгорода їдете, — почув у відповідь.

Про всяк випадок Михайло Андрійович ще раз протер очі, тоді ушпунув себе за ніс — чи бува не сниться все це йому. І пішов до провідника.

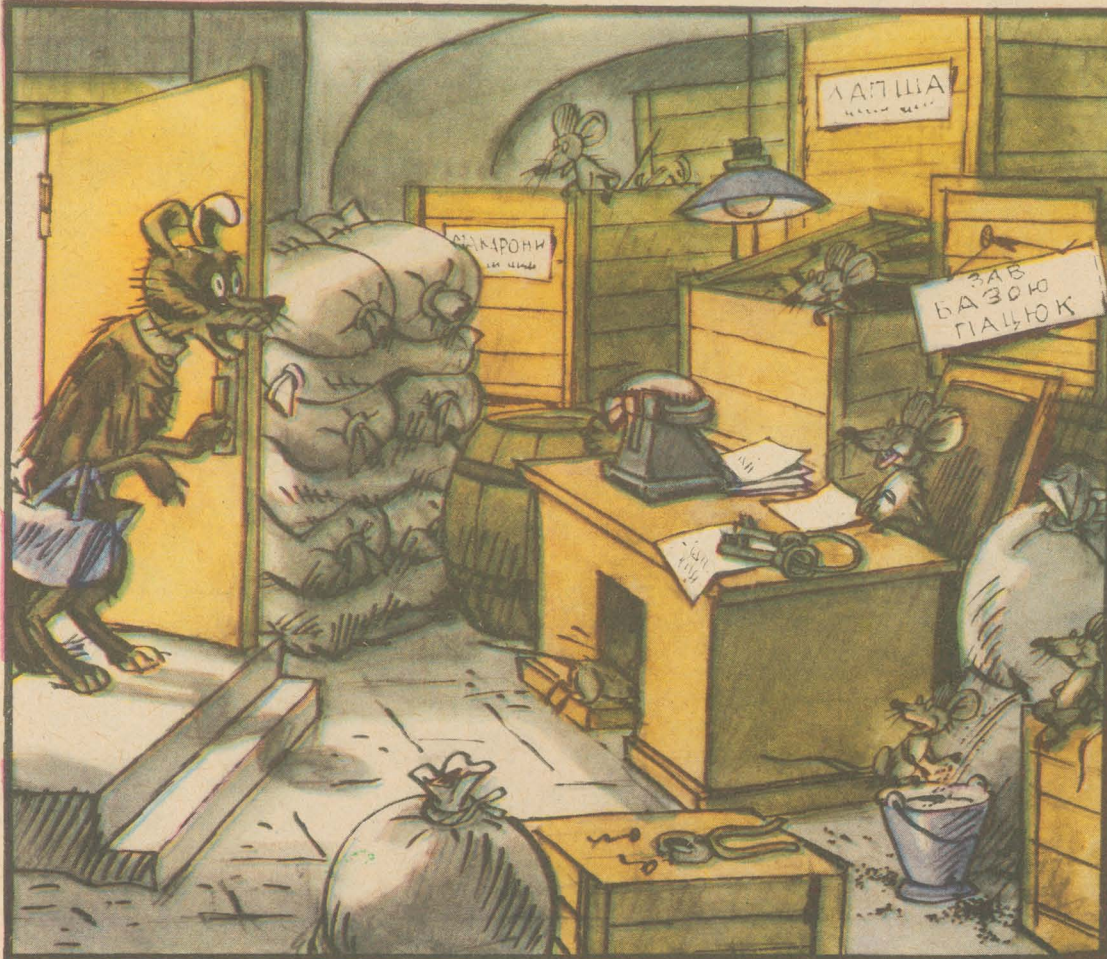
— До Ужгорода, — підтвердив той.

Ошелешений пасажир злякано закліпав очима. Він добре пам'ятав, що брав квиток на поїзд номер 88 «Сімферополь — Луцьк», до станції Ровно. Квиток дали пільговий як інвалідові війни...

Мимоволі в голову полізли думки про щось неймовірне, про якісь надприродні сили, про таке, що вимагає пояснень, як мінімум, знаменитого Апопана. Та кмітливий провідник, тільки глянувши на його квиток, тут же знайшов розгадку загадкової чудасії.

Вона, як і все неймовірне, пояснювалась до смішного просто. Касир на залізничній станції Джанкой видала Михайлові Андрійовичу квиток у двадцятий вагон. Хоча чудово знала, що саме цей вагон у Здолбунові чіпляють до ужгородського поїзда.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— А де ж Мурчик?

— Зняли вашого Мурчика: не справився з роботою.

Сатиричні мініатюри

СВЯТО

В комірника Луки сьогодні свято:
З комори дещо злодієм узято.

Анатолій ГОРПИНІЧ.

ГОТУЮТЬСЯ

Тепла чекає Клим —
Там посівна й жнива.
Михайло теж:
Путівку вибива.

ВІДПОВІЛА

— Лисичко, пісню любиш ти яку?
— Найкраще давню ту:
«Ку-ку-рі-ку!»

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

МАВ ПРИЧИНУ...

Причину мав триматися він гордо,
Йому кругом всміхалися удачі:
Розв'язував на службі всі кросворди
І найскладніші шахові задачі.

З ВЛАСНОГО ДОСВІДУ

— Розумним будь,— вчить внука дід Андрій,—
Твоя кар'єра, як і успіх твій,
Залежить не від того, як ти служиш,
А, головне, від того, з ким ти дружиш.

УМІЛЕЦЬ

Великим був творцем хитросплетінь
І, боячись відкритої борні,
На ближнього умів накинуть тінь —
Й при цьому залишитися в тіні...

Олексій ГАЦА.

ПІДСПІВУВАЧ

Хоч голос має слабуватий,
Де треба — вміє підспівати.

УМІЛЬЦІ

Іван ловив майстерно гав,
Степан Івану помагав.

ХІМЧИСТКА

Штани він здав, йому — труси
Дали. Подякуй і носи!

Дмитро СОЛОДКИЙ.

БАТЬКІВСЬКІ ПОЧУТТЯ

Згадав татусь про діточок,
Коли зігнувся, як гачок.

Є. ПАСТУШЕНКО.

ЧУЖІ І СВОЇ

В автобусі дівчинці мати сказала:
— Ти нащо бабусі язик показала?!
Робить так нехороше, ясно, Наташо?
Бабуся ж ця, бачиш,— чужа, а не наша.

Володимир СОЛОМАШЕНКО.

ЗНАЙШОВ ПІДХІД

Шукаючи до Петрика підходу,
Учитель вивчив не одну методу.
Тепер школяр до парти — мов прикутий:
Не крутиться вже — «рубика» він крутить.

Іван ПАВЛІХА.

ІМПОРТНИЙ СТИМУЛ

Директор гримав на нараді
На керівний поважний штат:
Два роки в ящиках на складі
Ржавіє імпортний верстат.

Чекає стягнення суворе
На тих, з чиєї це вини
Проходячи, подер він вчора
Об ящик імпортні штани.

Валентина СТЕПАНЕНКО.

НЕ ТІ НОТИ

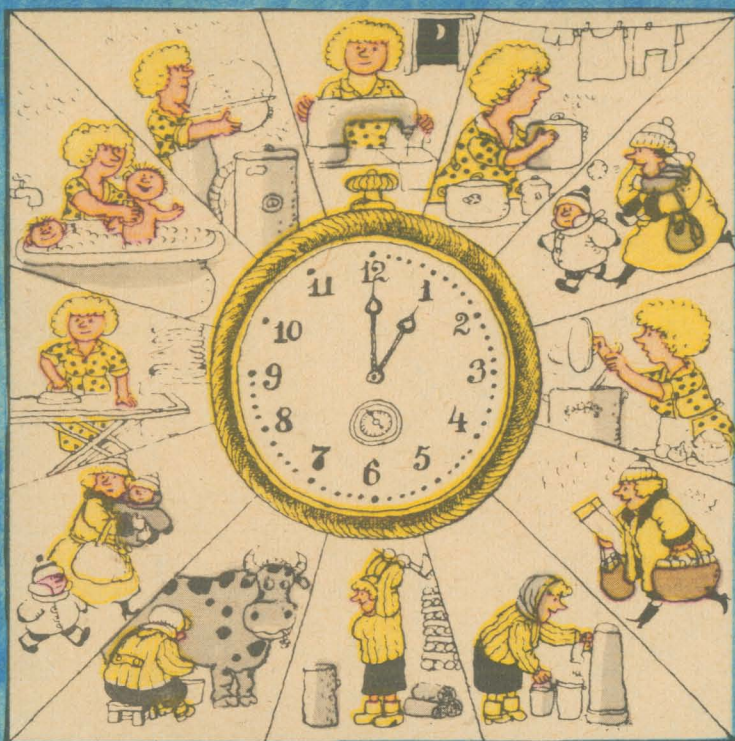
Як на зборах виступає —
мов по нотах він співає,
а приступить до роботи —
наче хтось поплутає ноти.

С. КОРДУНОВА.

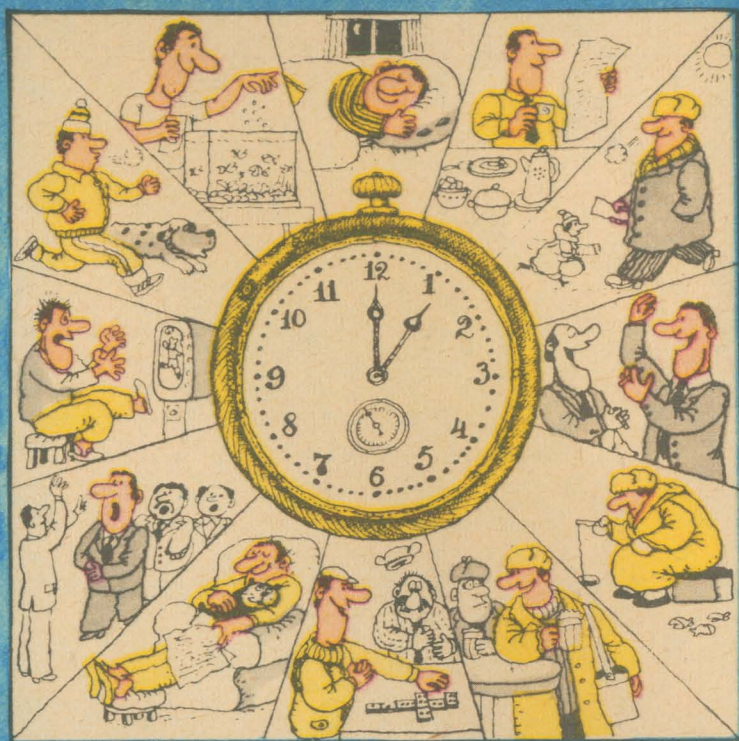
ЕПІТАФІЯ

Сюди і птиця не летить,
І звір могилу ту обходить,
Бо в ній такий курець лежить,
Що з нього й досі дим виходить.

Володимир ДУГАР.

Годинник жіночий.

Годинник чоловічий.

А ЧИ БУВ ХЛОПЧИК?

Санта Клаус не приховував роздратування: — Уже вкотре ми одержуємо рекламачі! Замовники скаржаться, що наша подарункова фірма «Санта Клаус лімітед» шле їм казна-що. В результаті замість новорічного свята — сльози, як оце, приміром, у містера Уотчепінга, штат Оклахома. Я зачитаю вам його листа: «Шановний Санта Клаус! Рік тому я попросив у тебе набір платівок з пісеньками у виконанні мого улюбленого співака Джексона. Посилка прибула своєчасно. Але варто мені було поставити диск на програвач, як мій батько страшенно розлютився. Виявляється, саме під цю музику лікар вирвав йому зуб мудрості, та ще й, як пізніше з'ясувалося, цілком здоровий. Тож повертаю тобі платівки Джексона (на жаль, у вигляді скалок) і прошу замінити подарунок на пневматичну рушницю або іграшковий метрополітен».

Персонал фірми невдоволено загаласував. — Містере Санта Клаус, шефе! Такої вередливої клієнтури, як наша, ще світ не бачив. Вона сама не знає, чого хоче!

— Вона хоче, — інструктивно підняв пальця Санта Клаус, — щоб фірма досконало вивчила її інтереси. Оскільки ж ринок збуту фірми — це наш «вільний світ», то узагальнити інтереси не важко: по-перше, щоб окремо взятому індивідууму було добре і, по-друге, щоб водночас усім іншим було погано. Оскільки, приміром, чим краще йдуть мої справи, тим гірші вони у решти, і — навпаки. Закон конкуренції, панове, — це життєве кредо нашої клієнтури.

— То, виходить, платівки з Джексоном слід було б подарувати містерові Уотчепінгу-старшому?

— Ти робиш успіхи, хлопче, — бути тобі головним клерком! Я переконаний: якби цей знервований сучасною стоматологією тип був у змозі, він скупив би весь тираж джексонові вересклятини і залюбки проїхався б по ньому асфальтовим котком. Адже для того, щоб містерові Уотчепінгу-старшому було найкраще, треба, щоб Джексону було найгірше. До речі, хлопче, признавайся, ти дійшов до всього власним розумом?

— Якщо бути цілком чесним, шефе, то на цей висновок мене наштовхнули деякі повідомлення американських газет. Зокрема, про історію, яка трапилася у місті Анністон, штат Алабама. Її героями стало подружжя Гуденів і фірма «Кока-кола». Якось містер Гуден проспав і тому побіг на роботу — у цех згаданої фірми — з порожнім шлунком. Турботлива дружина вирішила придбати дешицу їжі у сусідньому універсамі і передати її чоловікові безпосередньо на робоче місце. Та варто було йому розгорнути пакунок, як негайно вибухнув скандал: майстер помітив, що містер Гуден збирається запивати сніданок пляшечкою «пепсі-коли».

— І що ж? — підбадьорив Санта Клаус молодшого (поки що) клерка, хоча уже здогадався, чим закінчиться ця історія.

— А те, шефе, що за вживання продукції конкуруючої фірми і, тим самим, за збільшення збуту її продукції, містер Гуден був оштрафований «Кока-колою» на 150 доларів готівкою і триденний зарібок. У мене все, шефе.

— Ні, хлопче, не все. Ти, здається, обминув увагою повідомлення агентства Юнайтед прес інтернешнл з Нортгемптона, штат Массачусетс. Цитую: «28-річну працівницю місцевого заводу компанії «Кока-кола» Аманду Блейк було звільнено з роботи, як тільки керівництво цього підприємства дізналось про її рішення вийти заміж за Девіда Кроніна, який працював у «Пепсі-колі».

— Містере Санта Клаус! — долинув голос з куточка залу. — Я, у свою чергу, дозволю собі процитувати газету «Майамі геральд», що розповідає про якогось Говарда Філдсу, робітника автомобільного заводу компанії «Форд» у місті Ліма, штат Огайо. Цей тип набрався нахабства приїжджати на роботу автомобілем японської марки «Датсун». Звичайно, фордівське керівництво не могло пройти повз цей обурливий факт і відмовило «агентові японських конкурентів» у місці на заводській автостоянці. Той ударився в амбіцію, подав до суду і... залишився без роботи.

— Запитання на кмітливість, панове! —

підвівся з крісла головуючого Санта Клаус: — Чи варто взагалі нашій фірмі дарувати якійсь Аманді Блейк жениха з фірми «Пепсі-кола» і чи принесе щастя якомусь Говарду Філдсу його автомобіль? Мабуть, ви не забарилися б з негативною відповіддю. Отже, резюмую. Надалі головним об'єктом нашої уваги повинні стати «сильні» капіталістичного світу, в якому ми ведемо справи. Якщо вони будуть задоволені діяльністю «Санта Клаус лімітед», це дозволить їй процвітати, а всіх вас позбавить клопоту із скаргами різної клієнтурної дрібноти, на які можна буде просто не звертати уваги: адже дивіденди нам і без того будуть забезпечені. Нагадую вам, панове, девіз будь-якого підприємництва: бізнес є бізнес! Отож пропоную у новому році втілити нашу нову стратегію в життя. Об'єкт перший і найголовніший: військово-промисловий комплекс США. Конкретно? Треба тримати руку на пульсі часу, панове. Ось «Нью-Йорк таймс» пише: «Навколо програми «зоряних воєн» уже утворилася ціла галузь промисловості». Тож негайно підготуйте до відправки на її адресу наші подарунки: нову лазерну зброю, ядерні реактори, датчики, що вловлюють інфрачервоне випромінювання, воєнні супутники нового покоління. Асигнуємо на ці подарунки сімдесят мільярдів доларів — до 1993 року включно. Тим більше, що ця сума збігається з планами вашінгтонської адміністрації. Щоправда, тамтешні витрати на повну реалізацію так званої «стратегічної оборонної ініціативи» становитимуть приблизно півтора трильйони доларів, тому, аби подужати подібний подарунок, нам доведеться взагалі відмовитися від традиції бодай що-небудь презентувати пересічному американцеві. Це закономірно, панове. Адже я недарма кількома хвилинами раніше розжовував вам суть закону конкуренції.

— Пробачте, шефе, а що робити з містером Уотчепінгом-молодшим?

— Це з тим, який просить... Нагадайте, будь ласка... ага, пневматичну рушницю або іграшковий метрополітен? Слухайте, що ви лізете до мене з подібними дрібницями! До речі, от саме з нього наша фірма і розпочне скорочення витрат на потреби пересічного американця. Тож хлопчику — відмовити і взагалі забути про його існування!

Санта Клаус закрив нараду і вдоволено розсівся у кріслі. Перспективи фірми вимальовувались у барвах «північного саява».

О. ДАЧЕНКО.

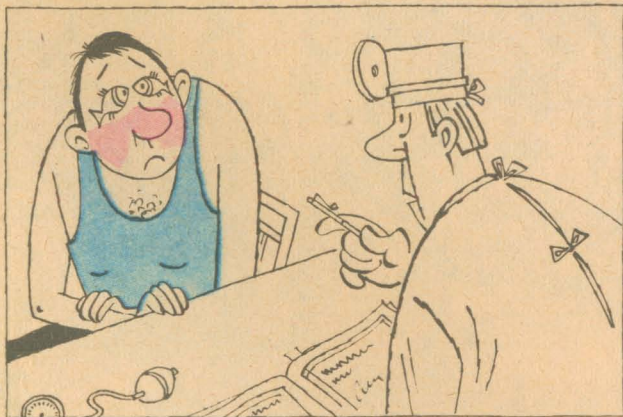
ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Знайшли цікавий спосіб поповнювати свій сімейний бюджет бригадир будівельного управління «Яворівпромспецбуд» Львівської області С. Воробіль та майстер цього ж управління В. Баран. Вони отримували зразу по дві зарплати — за себе і за своїх жінок, які ніколи в управлінні не працювали. І певний час жили й не тужили. Аж поки Перець не звернувся до Яворівського районного комітету народного контролю із проханням перевірити лист робітників управління,

обурених махінаціями своїх керівників.

Як повідомив голова комітету тов. Кременський, «великих комбінаторів» Воробіля та Барана звільнено разом з фіктивно оформленими дружинами. Незаконно отримані гроші з них стягнуто. А начальникові будуправління І. Романенчуку за безконтрольність оголошено сувору догану, його позбавлено всіх видів премій за півріччя.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

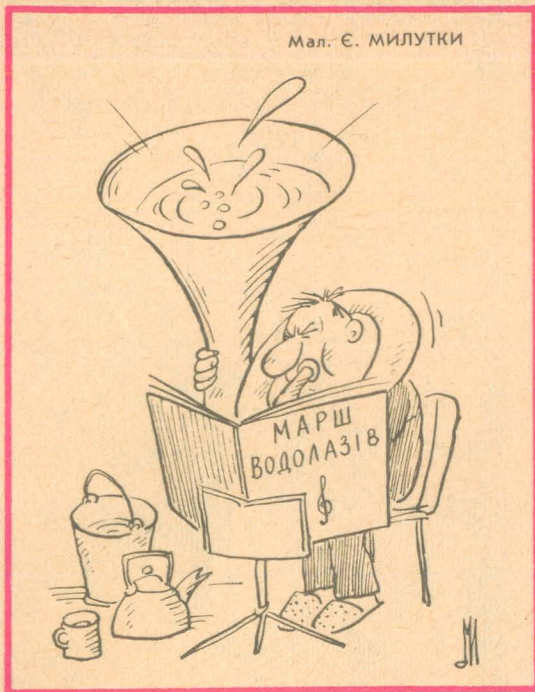
— І не просить — не випису вам лікарняного. По очах бачу, що не хворі.

Мал. В. БОЧАРОВА

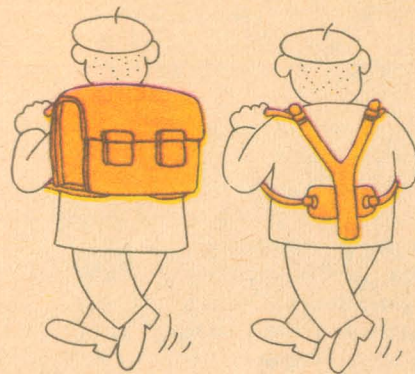

Без слів.

Мал. Є. МИЛУТКИ

Мал. В. КОНОНЕНКА

Без слів.

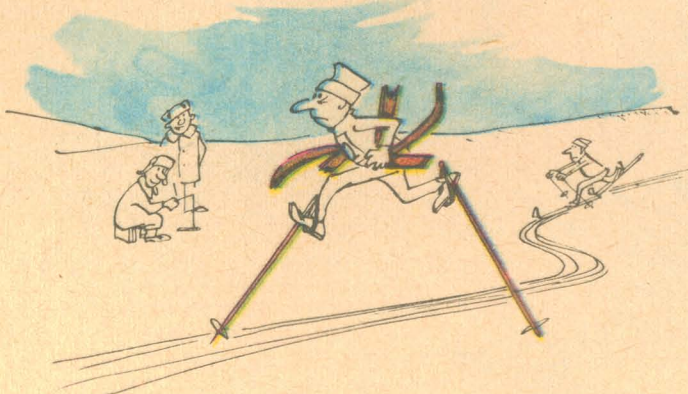
а.к.

Мал. В. ТАМАЄВА

— А шпаргалки залиш дома!

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

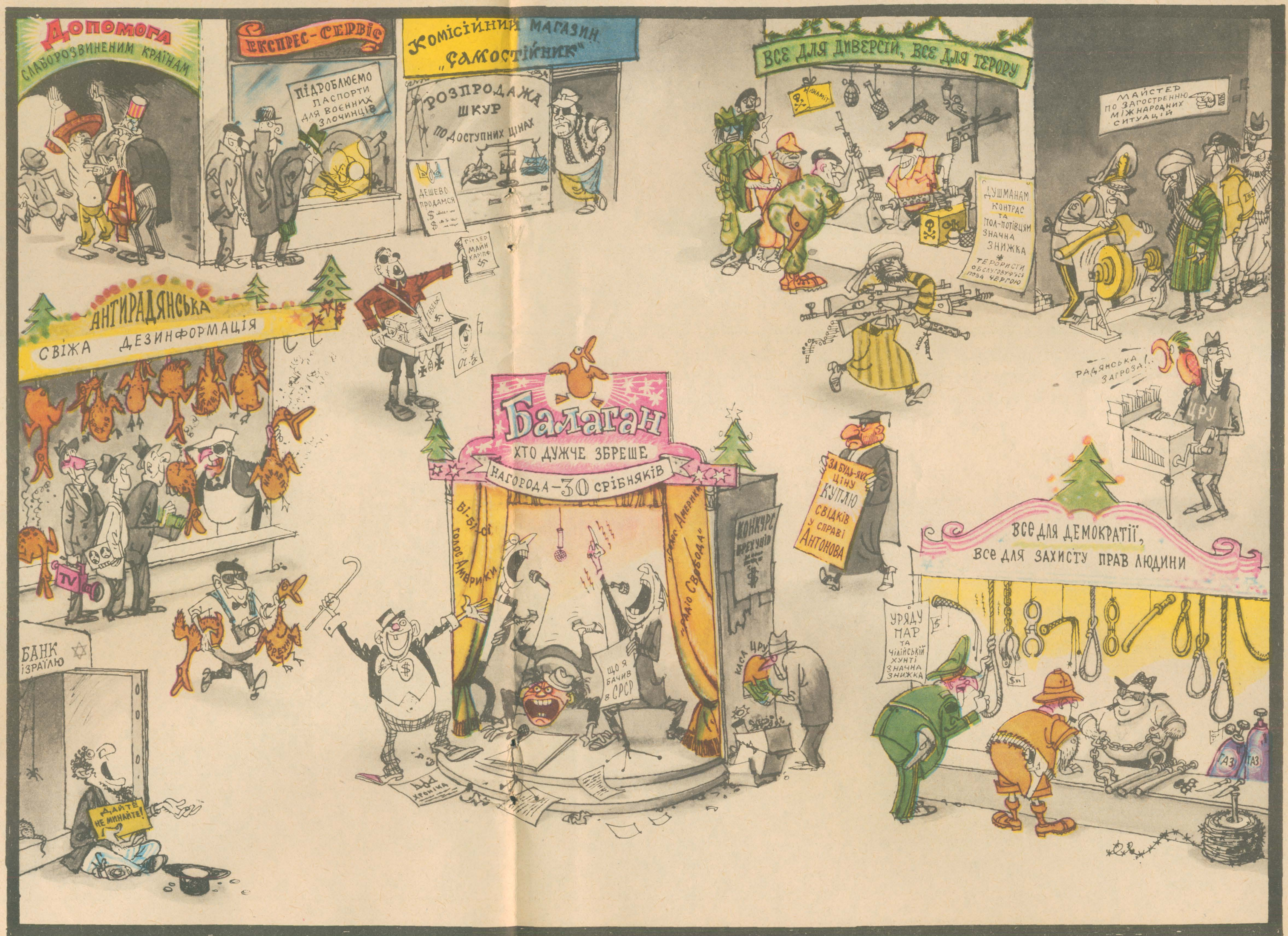

— Ти диви — усе-таки дійшов до фінішу...

— І скільки часу ти просидів на лаві штрафників у цьому сезоні!
— Загалом — п'ятнадцять діб!

Вирує, шумить новорічний базар...
Чого лиш не стрінеш тутки! — збу-
вають, купують нечистий товар; темні
вершать оборудки...

ЛЮБІ ДРУЗІ!

Нещодавно на полицях книгарень з'явився комплект цікавих, гарно роз-

мальованих художником Ігорем Вишинським листівок «Латиські народні казки». Їх переповів для вас Георгій Химич. Одну казку з цього видання пропонуємо вашій увазі.

РЯБА СВИНЯ

Давно-давно жив багатий пан. Була в нього ряба свиня. Якось один жебрак упав перед свинею навколішки і кланяється їй. «Ти чого моїй свині кланяєшся?» — цікавиться пан. «Запрошую її до себе в гості. У мене велике свято», — відповідає жебрак. «То бери її з собою», — каже пан. Повів жебрак свиню. Минув день, другий і третій, а жебрак і не думає її приводити. Тоді пан сам поїхав до жебрака: «Ану повертай свиню!» — «І радий би повернути», — відповідає жебрак, — так вона у сусіда.

В нього свято якраз». Пішов жебрак по свиню, але скоро повернувся й просить: «Дай, пане добродію, мені свого коня і одяг, — сусід мій багатий, соромно мені до нього так іти». Дав йому пан коня і одяг. Поїхав жебрак, наче той пан, куди собі хотів, а пан у жебраковому лахмітті лишився чекати. Прождав до вечора, промерз

до кісток, а жебрака нема й нема. Як смеркло, подався пан додому. Побачила пані в маєтку голодранця, подумала, що то жебрак, і звеліла слугам нагодувати його штурханами, аби не ліз до пана в господу. Лакеї, котрі панові боки м'яли, відразу впізнали його, але і знаку не подали — так хотілося їм з паном поквитатись. І лише, коли сама пані по голосу впізнала свого чоловіка й закричала, його відпустили. Збагнув пан, що жебрак обдурив його, та було вже пізно...

ПЛУТАНИНА

Є в нашій третій класі два приятеля Васі — два хлопця гарні, гожі, але ні в чім не схожі.

Один із них низенький, а другий — невисокий, один собі товстенький, а другий — повнощокий.

Якщо Василь Синиця на двійки й трійки вчиться, то для Васька Суниці — не диво й одиниці.

Якщо Суниця Вася — крутій відомий в класі,

то Василю Синиці ні хвильки не сидиться. Ніскілечки не схожі ці приятелі гожі!

Один прив'яже коси Яринчині до столу, а другий понаносить зелених жаб у школу.

Один штовхнув Маринку — ще носить гулю й досі,

а той пальнув з резинки Сусідові по носі.

Ну, страх які несхожі ці приятелі гожі!

Чому ж такі у класі моменти виникають: коли Синицю Васю до дошки викликають,

і замість Антарктиди у Африку він тиця, — всі дістаються біди за це Ваську Суниці.

Коли ж Суниця Вася на люстрі погойдався — всі кажуть: «Ну й Синиця! Ви тільки подивіться!»

Ну раз, ну два було б це, так де — отак щоднини! Хіба ж не прикро хлопцям від тої плутанини?!

Вас. ШУКАЙЛО.

З олівцем по Рокитному

Давайте одразу внесемо ясність. Рокитне на світі не одне. Є райцентр із такою назвою на Київщині. Є і в Білгородській області. Так от, ми про те Рокитне, що на Ровенщині. Про те саме, що стоїть серед дрімучих древлянських лісів та непрохідних боліт, про які свого часу писав ще Нестор-літописець, і нині являє собою досить симпатичний культурний та промисловий центр із поетичною назвою, що походить від рокити, себто верби.

Але сказати про Рокитне тільки це — значить не сказати нічого. А сказати хочеться. І насамперед те, що, подорожуючи цим населеним пунктом, ми найбільше розмовляли про любов. І ось чому. З ким би із місцевих жителів ми не зустрічалися, вони тут же заводили розмову на цю тему: про любов... до рідного селища.

Воно й зрозуміло. Адже не закохатися у це казкове поліське селище міського типу просто-таки неможливо. До чого ж чарівна та багата тут природа! Пейзажі навколо — на всі смаки. В одній місцині — справжній куточок Карелії: зарослі мохом валуни, карликові берізки, що ростуть поміж ними. А там он шумлять ліси, що своєю древністю та багатством не поступаються сибірській тайзі.

Мабуть, саме через це рокитнівський лісгоспзаг — підприємство високої культури праці — займає перше місце в області по заготівлі грибів та ягід. Та не тільки такі визнані лісові делікатеси заготовляють тут. Не забувають у лісгоспзагу й про колгоспних корівок та їх гурманські апетити. Тому до їхнього «стола» виробляють такий високовітамінний продукт, як хвойне борошно. І виробляють його стільки, що підприємство багато років утримує пальму першості у країні.

Проте із вуст закоханих рокитнівців ми почули не тільки про щедрі ліси. З не меншою любов'ю та захопленням розповідали вони нам і про свій каменедробильний завод.

Правда, через шум від видобутку щебеню ми не все змогли почути про це підприємство. Натомість встигли переконатися, що слава про той щебін, який іде на спорудження першокласних доріг, справді рознеслася далеченько. Оскільки зустріли на заводі представників не тільки з сусідніх областей, а й з братніх республік — Білорусії та Молдавії, куди також надходить його продукція.

Та славиться Рокитнівщина не тільки цією «монументальною» продукцією. Знають про Рокитне і в сонячній Грузії, а точніше — на її соковарних заводах. Бо цілющі напої там розливають у пляшки, вироблені на Рокитнівському скляному заводі, який, до речі, незабаром відсвяткує свій столітній ювілей.

З любов'ю розповідають рокитнівці й про перспективу селища. У ній, у перспективі, виростуть у Рокитному багатоповерхові будинки з усіма комунальними зручностями, нова школа та лікарня з поліклінікою, на всю шир розбудується новий завод — філія столичного заводу.

Та поки що вся ця чудова перспектива затьмарюється однією вельми суттєвою обставиною: відсутністю каналізаційно-очисних споруд. А суттєва вона тому, що коли до рокитнівського граніту, який кілометровими пластами залягає під селищем, багато охочих, котрі й на гроші для його видобутку не скупляться, то взятися за прокладання каналізації охочих чомусь не знаходиться.

...Отож, повторюємо вже й ми, не закохатись у Рокитне просто-таки неможливо. Чарує його краса та затишок, чепурненькі вулиці Кірова, Першотравнева, Червоноармійська, новий меморіальний комплекс, присвячений пам'яті загиблих у роки Великої Вітчизняної війни...

Та любов, як відомо, інколи буває сліпа. Закохані нерідко ідеалізують об'єкт свого захоплення, не помічають на ньому жодної плямки.

Приміром, керівники райсільгоспхімії котрий рік не бачать, як територія об'єднання перетворилася на суцільний склад мінеральних добрив і як ті добрива, перемішані з багнюкою, пливуть на людські городи по вулиці Парковій. Звичайно, дехто може сказа-

ти, що тепер на тих городах можна сміливо знімати рекордні врожаї. Не знаємо, як там урожаї, зате скарги на це неподобство родять у Рокитному густо.

Не помічають дечого і комунальники. Наприклад, багнюку, купи сміття та вибоїни по вулицях Міцкевича, Меліораторів, Івана Франка. Не бачать комунгоспівці і тої смердючої калюжі, яка утворилася на місці колишнього ставка і яка в усій своїй антисанітарній красі ще й розлилася уздовж вулиці Нової.

Але любов, як ми переконалися, впливає не тільки на зір. Впливає вона й на слух. Начальник пересувної механізованої колони № 3 облміжколгоспбуду В. Ф. Кравчук, наприклад, зовсім не чує багаторічних благань своїх підлеглих відремонтувати систему опалення у відомчому будинку по провулку Київському та елементарно благоустроїти територію навколо нього.

Видно, засліпила краса нового торговельного комплексу по вулиці Леніна й керівників райспоживспілки, тому вони вже не звертають уваги на те звалище сміття, що утворилося на цій же вулиці біля овочевого кіоску.

Нащо вже нову центральну котельню з її мало не вавілонською трубою-вежею важко не помітити, але факт залишається фактом: стоїть ця котельня вже два роки без діла, хоча на її спорудження пішло більше двохсот тисяч карбованців. А тим часом небо над селищем кіптюжать чи не зо два десятки малопотужних котелень.

Дечого, чесно кажучи, через ту любов і ми не помітили. Зокрема, банно-прального комбінату, приміщення автостанції, куточка відпочинку для дітей. Правда, нас трохи згодом заспокоїли: їх таки справді у райцентрі нема.

Не побачили ми у Рокитному й любові до спорту. Можливо, хтось із рядових жителів і любить його, тільки не керівники, котрі вже не один десяток років вибирають місце для стадіону. Явно нема у керівників селища й любові до книги. Бо районна бібліотека міститься у приміщенні, яке ось-ось розвалиться.

Що ж, про любов, звичайно, можна говорити багато. Але хотілося б сказати про любов справжню — коли ні на що не закривають очі. І від якої прекрасне й чарівне селище Рокитне, безумовно, тільки виграє і стане ще прекраснішим та чарівнішим. Ми — за таку любов!

**З олівцем подорожували, записували і малювали
Ю. ІЩЕНКО та А. АРУТЮНЯНЦ.**

Ровенська область.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Як відомо, качки не дуже перебірливі. Що їм не даси — залюбки з'їдають. Особливо, коли до того «чогось» домішати трохи комбікорму. Одного разу десятки тисяч з них і стали жертвами цієї неперебірливості. Щоправда, не без допомоги працівників птахокомплексу радгоспу імені Куйбишева, що на Сумщині. Про це й розповідалося у фейлетоні «Неперебірлива качка» (№ 12 журналу за минулий рік).

На цей виступ Перця прокурор Сумської області Н. Г. Кравченко повідомив, що факти, вказані у фейлетоні, при перевірці підтвердились. Качок на птахокомплексі й справді годували якимсь отруйним комбікормом, виготовленим на Охтирському комбінаті хлі-

бопродуктів, через що й загинуло 65243 каченят. А це завдало радгоспу збитків на 62045 крб.

За таку кричущу халатність проти завідуючого птахокомплексом Шведа В. А., начальника виробничо-технологічної лабораторії Охтирського комбінату хлібопродуктів Босенка А. В., начальника цеху Мостової А. Н., заступника директора комбінату Реу В. М. порушено кримінальну справу. З них також стягнуто матеріальні збитки, завдані радгоспу.

Наказом Сумського об'єднання по птахівництву до дисциплінарної відповідальності притягнуто головного зоотехніка птахорадгоспу імені Куйбишева Павловського М. А. та головного ветлікаря Гибу С. В.

ВОДНУРИМУ

- Покотивсь м'ячем униз: був невмілий п'ятолиз.
- Перестрибне він Кордільєри заради чину і кар'єри.
- Стрункий, мов явір, а душа усе зігнутих поспіша.
- Кругозору широта в нього — ніби у крота.

С. ДМИТРЕНКО.

КАТЮЗИ — ПО ЗАСЛУЗІ!

Сорок років тому, після переможного завершення другої світової війни, волею народів, об'єднаних спільною боротьбою проти спільного ворога, було посаджено на лаву підсудних гітлерівський фашизм. Суд народів, який проходив у німецькому місті Нюрнберзі, викрив людиноненависницьку сутність фашизму, продемонстрував усьому світові чорне нутро озвірилих вироки — верховодів «тисячолітнього»

третього рейху, що розв'язали війну і потопили в крові десятки мільйонів людей.

На засіданнях Міжнародного військового трибуналу був присутній видатний український радянський письменник, публіцист і сатирик, член редколегії «Перця», кореспондент газети «Радянська Україна» Ярослав Галан. Подаємо два його сатиричні репортажі.

Ярослав ГАЛАН

Обвинувачуємо — ми!

Вже давно, дуже давно на лавах кореспондентів не було так тісно, як сьогодні, в день виступу представника радянського обвинувачення генерала Руденка. Таку величезну кількість працівників преси можна було тут бачити тільки в перші дні процесу.

Члени трибуналу займають свої місця. Лоуренс відкриває чергове засідання суду. Перед плітформою

обвинувачення стоїть генерал Руденко. Вперше за все існування Нюрнберзького «юстиціалу» звучить така мелодійна, така рідна всім нам, слов'янам, і така горда й крилата російська мова. І вона не тільки мелодією своєю звучить тут інакше, ніж звучали інші мови. В ній був не тільки пафос гніву великого радянського народу, але й те, чого так чекали присутні на процесі:

залізна логіка, послідовність і та політична цілеспрямованість, що б'є ворога, як то кажуть росіяни, «не в брови, а в очі».

Зацікавлення величезне. Присутні на процесі представники незліченних газет і агентств не можуть приховати враження, що його справили на них перші виступи Руденки і Покровського. Їх загальну думку можна змалювати словами: «Саме так повинен говорити великий народ». Чи всі вони напишуть те саме, що говорять, в цьому можна сумніватися. Преса Херста й газети на зразок «Дейлі мейл» мають свої закони і свою «мораль»...

Особливо схвильовані представники слов'янських народів. Чехи, поляки, югослави довго, сердечно стискають наші руки. Вони знайшли в радянському народі не тільки захисника їх права на визволення і життя, але й того, хто на повен голос заговорив про їх страшний, неоправданий кривд. Лідце, Варшава, Новий Сад — це три потрясаючі документи їх мучеництва, яке не може більше повторитися, бо це вже була б смерть цих народів. Сьогодні радянський обвинувач говорить від імені цих народів, він говорить про їх славу і їх муку, про їх священне право на справедливий і суворий суд над винуватцями великої трагедії. Він говорить про це не сухою мовою професіонала-юриста, а словами, в яких є і біль скорбного людства, і щира скорбота сина сплюндрованої й залитої кров'ю України, і ненависть усього радянського народу, який найбільше страждає, і страждаючи, найзапекліше борюється. Тим-то легко зрозуміти в цей історичний день сльози на очах наших слов'янських братів.

Для підсудних нацистів, як і мож-на було сподіватися, це був чорний день. Вже сама поява представника радянського обвинувачення за таким ненависним для них пультом викликала у колишніх зірок «третього рейху» щось на зразок жовтої лихоманки. Але температура на лавах підсудних дійшла до стану кипіння тільки після того, як у залі засідань залунали слова полум'яного обвинувачення. Призвичасні до монотонного і сухого стилю виступів дотеперішніх обвинувачів, підсудні захвилювалися, вони то червоніли, то полотніли, то кривили роти, імітуючи саркастичну посмішку. Герінг і Гесс демонстративно зняли навушники. Франк взявся нібито читати книжку. Розенберг взагалі не надіяв навушників. Він знає російську мову.

Коли товариш Руденко дійшов приблизно до двадцятої сторінки обвинувачення, Гесс пожовк, як цитрина, і схилив голову так низько, що здавалося, вона ось-ось зникне з нашого поля зору. Його довелося вивести з залу. Недовго витримував

свою «лінію» і Герінг: раптом він приріс головою до навушників...

Вийшов також із своєї ролі завжди такий холоднокровний названий Кейтель. Це сталося з ним тут уперше. Спровокував його Ріббентроп. Почувши, що архів німецького міністерства закордонних справ потрапив у руки Червоної Армії, цей гітлерівський Талейран посів на обличчя, як попів. Він раптовим рухом обернувся в сторону Кейтеля і з обуренням спитав: «Які Ви дозволили це?» Треба було бачити, що тоді трапилось з колишнім фельдмаршалом. Він посніг, затрусився і замахав руками, як ошпарений: «Відчепіться, відчепіться від мене, забирайтеся до бісової матері!»

Стан нервів Кейтеля не важко зрозуміти. А це ж тільки перший день.

Сталося!

Нюрнберзькі шибениці зробили свою справу. Солідні ліверпульські заморги остаточно знешкодили 10 головних розбійників. Одинадцятим — Германа Герінга — врятував від шибениці ціаністий калій.

Прийняли заслужену смерть ті, що готували кремляційні печі для доброї половини людства. Прийняли її так, як звикли приймати масові вбивці: з тремтливими колінами, з обличчям, перекирвленим гримасою жаху. Вийшов із своєї ролі й найбільший комедіант з цієї череди кривавих комедіантів — Герман Герінг. Вже на п'ятий день після оголошення вироку перо випало з його роздриготілих рук і щедрий роздатник смертей заліз у найтемніший кут тюремної камери в тваринному остраху перед кінцем. Убивця-цинік Ганс Франк не відривав носа від молитовника і бив себе в груди так міцно, щоб це казят новоспеченого католика почув не тільки Ватикан, але й Міжсоюзна контрольна комісія, в руках якої була тепер остаточно доля Ганса Франка. Розенберг і Заукель, з легкої руки яких гинули мільйони людських істот, вдень і вночі набридали вартості запитаннями, чи не надійшло для них з Берліна помилування... Навіть Кейтель і Йодль, що так добре почували себе досі в ролях «сірих солдатів», а почувши вирок, просили тільки кулі замість зашморга, нагадували перед стратою позбавлених решток гідності людські ганчірки. Так ото в смороді страху, в стані цілковитого морального закірнення

відійшли в морок небуття недавні тирані і кати Європи.

Декого може здивувати різкий контраст між маневрами нюрнберзьких підсудних під час процесу та їх поведінкою перед лицем близької смерті. Герінг за пультом свідка нічим не нагадував Герінга напередодні страти. Виступаючи перед Трибуналом, він поведився іноді так, начебто перед ним сиділи не судді, а «депутати» гітлерівського рейхстагу.

Не виявляли також особливого збентеження ні Ріббентроп, ні Кейтель, ні Штрейхер. Хвилинами здавалося, що це не зал засідань Міжнародного трибуналу, а дискусійний клуб, в якому нацистські ватажки з більшим або меншим запалом обгрунтовують свою точку зору. Нікуди правди діти: вони поводитися там аж надто невимушено.

Це мало свої причини. Коли Герінг підвівся з лави підсудних, щоб зайняти місце перед мікрофоном, до кінця процесу було ще дуже далеко. Щоденні порції газет, захлапано читаних підсудними через плечі їх оборонців, будили в герінгів надії, що час працюватиме в їх користь. Після фултонської промови Черчілля виріс в їх очах на казкового рицаря, який одного прекрасного ранку розчинить перед ними ворота на свободу і, пригадавши їх нахили та здібності, дозволить їм бігти поряд із своєю колісницею.

Вони, як і всі їх однодумці на волі, будували свої плани на вірі в третю війну. Примара третьої війни була для них доброю феєю, що мала повернути в їхні руки і багатство, і владу, і можливість здійснення планів третього рейху в рамках четвертого...

Вони та їх оборонці з першого дня процесу, затамувавши подих, чекали незгоди між членами Трибуналу і з свого боку робили все можливе, щоб ці незгоди викликати. До цих прагнень вони пристосували й свою тактику: підслесливі усмішки й підтакуючі рухи голови були призначені для британських обвинувачів, а саркастичні гримаси й удавана неуважливість — для радянських. Вони вдавалися й до провокацій. Маленька, вертка фігура адвоката Зайделя з'являлася за пультом оборонця щоразу, коли становище підсудних нацистів вимагало чергової допомоги у вигляді отруйних стріл. Зайдель тижнями носився з «радянсько-німецьким таємним договором 1939 року», натякуючи на щось, нашіптуючи, оповиваючи свої недомовки серпанком нездорової таємниці. Коли ж Трибунал дозволив йому зачитати «таємний договір», виявилось, що жодного таємного договору не було, бо оголошений Зайделем текст нічим не відрізнявся від офіційного... Але отруйна стріла була випущена з лука, а саме цього й хотів адвокат диявола.

Ще в когось шукали нюрнберзькі підсудні допомоги. У німців, у тих самих німців, голови яких вони відкрили незмиваною ганьбою, державу яких вони піддали катаклізмам нечуваного розгрому. Коли під час допиту Герінга йшла мова про відповідальність німецького народу за війну, «товстий Герман» великодушно заперечив: «Німецький народ не мав з цим нічого спільного...» Та це була тільки пробна куля. Вважаючи живі ще пронацистські симпатії закоренілого бюргера за голос німецького народу, Герінг, а з ним і інші підсудні, зверталися тепер не так уже до Трибуналу, як до німецької «вулиці».

Саме в тому й треба шукати основної причини самовпевненості підсудних нацистів у дні процесу,

самовпевненості, яка нічим не відрізнялася від звичайнісінького нахабства.

Сьогодні від неї не лишилися й сліду.

Розрахунки на рятівний для Герінга і компанії глибокий конфлікт між союзними державами зіткнулися з прикрою для підсудних дійсністю. Підвели їх також сподівання на різницю думок поміж членами Міжнародного трибуналу, бо коли вона й була, то це не врятувало нацистських душогубів від мільйоннократно заслуженої кари. Всупереч сокровенним сподіванням герінгів, сумління народів виявилось сильнішим, ніж усі позакулісні махінації профашистських комбінаторів з породи мюнхенців. Останнє слово на цьому процесі мали 26 мільйонів замучених, і це слово вирішило долю нацистських злочинців.

Не стали герінгам у пригоді й їхні залицяння до німців. За годину після оголошення вироку вулиці, що ведуть до нюрнберзького суду, заповнились багатотисячним натовпом німецьких робітників. Правда, ці німці прийшли протестувати проти вироку, але тільки проти тієї його частини, де йшлося про виправдання Шахта, Папена і Фріче... Такі самі, тільки більш масові демонстрації відбулися в Берліні, Лейпцігу, Гамбургу та інших промислових містах Німеччини. Саме під натиском цих німців баварська поліція була змушена посадити Шахта за ґрати через кілька годин після звільнення його з нюрнберзької тюрми. Остання карта герінгів була бита: німецька вулиця, довіре роки обдурювана герінгами, німецька вулиця заговорила, нарешті, також мовою справедливої судді.

На полях доповідної записки адмірала Канаріса, в якій мова йшла про винищення гітлерівцями радянських військовополонених, Кейтель у свій час написав: «Тут мовиться про знищення цілого світогляду, тим-то я схвалюю ці заходи й покриваю їх». Згодом, коли за «схвалення й покривання» цих злочинів Кейтеля засудили до повішення, цей убивця згадав раптом про «честь мундира» і, замість зашморгу, вимагав для себе «почесної» кулі... Така є подвійна мораль кейтелів, такий є їх «світогляд».

Просьбу Кейтеля не задоволено: він повис поруч Ріббентропа, Кальтенбруннера, Розенберга, Франка, Фріка, Штрейхера, Заукеля, Йодля, Зейсс-Інкварт. Епілогом їх ганебного життя могла бути лише ганебна смерть. І вона їх спіткала.

Так, і тільки так могли загинути автори й головні здійснювачі нацистського «світогляду», світогляду узаконеного канібальства й неперевершеного варварства. Разом з ними, на одинадцятій невидимій шибениці повисла примара тричі проклятого людством фашизму.

Далекий і тернистий був шлях волелюбних народів до перемоги над чорними силами нацистського варварства. І якщо сьогодні ми зіткнулися з полегшенням, почувши про страту головних винуватців великої світової трагедії, не забуймо віддати честь і земний уклін подяки біцям і офіцерам Червоної Армії, що в страшній, нерівній боротьбі вистояли, перемогли і привели головних фашистських злочинців на суд народів.

Це було щось більше, ніж подвиг. Це було здійснення споконвічної мрії людства про перемогу доброго генія над силами зла.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

ВСЕ ЩЕ ПОПЕРЕДУ

Не має наміру залишати великий спорт ветеран команди «Мотор» тридцятишестирічний воротар Іван Скиба. «Мій кращій гол ще попереду», — заявив він в інтерв'ю спортивному журналісту.

КРОК У НАУКУ

Василь Перекотиполе успішно склав кандидатський мінімум: заяву про вступ до аспірантури та три фотокартки розміром 3×4 см.

СОН У РУКУ

Технологу Потойбічному приснилося сине небо, ніжна зелень, свіжий вітерець... Через три години у відділі оголосили, що наступної суботи колектив відділу їде на село збирати помідори.

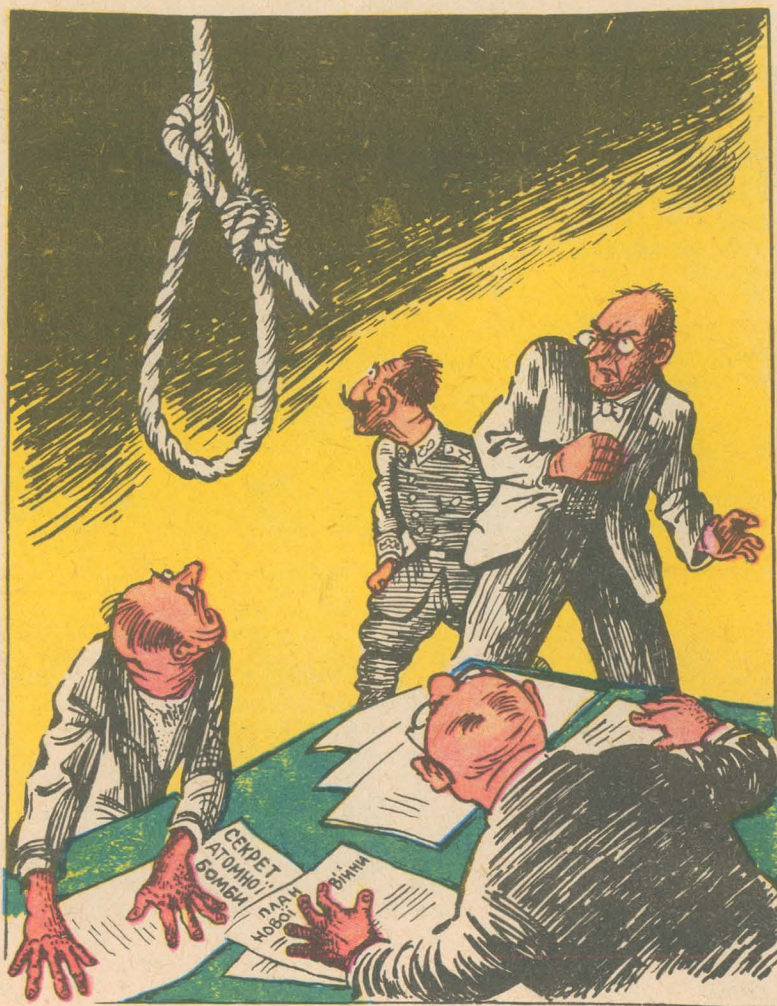
Черговий хронікер
О. ЧЕРНИШЕНКО.

ХРОНІКА НОВИН

Мал. В. ХВОСТЕНКА

— Слухаю вас уважно!

Вузлики на спогад паліям нової війни.

Мої шановні читачі і друзі! Мушу сказати, що цього разу ви дуже полегшили роботу мого журі по визначенню кращих карикатур, фейлетонів, оповідань і віршів, надрукованих у 1985 році. Полегшили тим, що значно активніше, ніж у попередні роки, висловлювали у своїх листах думку про них. Я отримав од вас чимало добрих слів на адресу моїх сатириків і гумористів, за що вельми дякую. Водночас отримав також і ряд критичних зауважень, за що дякую ще вельміше: позаяк критика теж хороший стимул для дальшого поліпшення рівня журналу.

Отож, озброївшись вашими, шановні друзі, відгукми, я зібрав напередодні Нового року журі творчого конкурсу, і ми напрощуд легко і швидко визначили лауреатів 1985-го року. Ними стали:

Владислав БОЙКО — премійований за фейлетони «Добривам — недобре» (№ 9), «Тепловозом — у баню» (№ 14);

«БОЙОВИЙ ОЛІВЕЦЬ» — колектив ленинградських сатириків-плакатистів — премійований за активне співробітництво з Перцем взагалі, а зокрема — за добірку робіт, присвячених 40-річчю Великої Перемоги (№ 8);

Яків ВАЛАХ — за фейлетони на міжнародні теми, опубліковані протягом року;

Анатолій ВАСИЛЕНКО — за карикатури,

ЛАУРЕАТИ 1985-го

ПІДСУМКИ ТРАДИЦІЙНОГО ТВОРЧОГО КОНКУРСУ ПЕРЦЯ

опубліковані протягом року, і малюнки до сторінки «Перченья»;

Анатолій ВОРОПАЙ — за фейлетон «Та-нок під язик» (№ 16);

Іван ГАЛІЩИН — за фейлетон «Що значить — класика!» (№ 18);

Роза ДРУКМАН — за теми до карикатур, опублікованих протягом року;

Валерій ЗЕЛІНСЬКИЙ — за карикатури на міжнародні теми, опубліковані протягом року;

Олекса ІЖАК (Степан НАЗАРЕНКО) — за вірші «Комерційно-ковбасне рондо» (№ 20), «Чари» (№ 22);

Марія КОРДЮМ — за оформлення сторінки «Перченья» протягом року;

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ — за гуморески «Права» (№ 9), «Що робити з дилетантами?» (№ 17);

Валентин ЛАГОДА — за вірш «Як містам заціпило» (№ 21);

Михайло ЛИТВИН — за серію ліногравюр

на міжнародну тематику, опублікованих протягом року;

Іван ЛОПАТИН — за тему карикатури «Кушаний семінар» (№ 14);

Анатолій НАУМОВ — за фейлетон «Образ швидкісної льохи» (№ 3);

Ігор НОВИКОВ — за тему карикатури «Ви слухали «Голос Америки» (№ 13);

Борис ПОЛІЩУК — за гуморески «Алло! На дроті!» (№ 16), «Петя на лотерею» (№ 23);

Андрій ПОМАЗКОВ — за теми до карикатур і малюнки, опубліковані протягом року;

Радна САХАЛТУГОВ — за карикатури та ілюстрації до матеріалів, опублікованих протягом року;

Іван СОЧИВЕЦЬ — за гуморески «Терешків заповіт» (№ 3), «Люксовий номер» (№ 12), «Дуримар» (№ 20);

Володимир ЧУБЕНКО — за вірші, опубліковані у сторінці «Перченья» (№№ 20, 22).

Щиро вітаю лауреатів і, оскільки розпочався новий трудовий рік, звертаюся до всіх шанувальників гострого слова і пензля: до роботи, друзі!

Ваш ПЕРЕЦЬ.

Народні УСМІШКИ

ДУЖЕ ПРОСТО

У машині їдуть двоє. Коли це через дорогу переходить отара овець. Довелось зупинитись.

— Триста дев'яносто п'ять овець, — каже один, коли отара пройшла.

— Як це ти зумів їх полічити?

— Дуже просто. Спершу порахував усі ноги, а потім поділив на чотири.

Повідомив В. ХОМЕНКО.

с.мт Дружба
Олевського району
Житомирської області.

СУМНІВИ

— Мамо!

— Що таке?

— Все хочу спитати, та не наважуюсь...

— Кажи вже, що надумав.

— Оце ви, коли побачили нас із батьком у пивній, то сказали: «Не приходить додому, харцизьяко!»

— Сказала, ну то й що?

— А кого, мамо, ви мали на увазі?

Повідомив В. КАЛІСТІЙ.

м. Дніпропетровськ.

ЗАТУРКАЛИ

Тільки-но Грицько, ідучи після роботи, повернувшись у двір до вдовиці, як, звідки не візьмись, — його жінка:

— Грицьку, а зарплату сьогодні давали?

— Давали, — мов обпечений, крутнувся чоловік.

— Так чого ж ти її не в ту хату несеш?

— Ти ба! — ніби він тут і справді вперше, озирється Грицько. — Хто б міг подумати, що на роботі отак затуркають?

Повідомив В. ДУГАР.

м. Карлівка
Полтавської області.

Дуже перече!

Я знаю, що у зйомочній групі твого «Перчанського телевізора» багато роботи. І все ж дуже прошу, аби вона зазирнула і до нашого колгоспу ім. Чапаєва.

Коли тут здавали в експлуатацію новий машинний двір, наїхала сила-силенна народу з усієї області. Прибули і оператори республіканського телебачення — показати наш показовий двір на усю Україну. Тобі тоді, Перче, робити тут іще не було чого.

А от тепер, із настанням зими, саме час завітати до нас і твоєї ударній телебригаді.

По-перше, немає води. По-друге, котельню не випробувано. Опалювальну систему не перевірено під тиском. На подвір'ї гаража є приміщення, де стоять кондиціонери, які мусять подавати гаряче повітря, — але туди не підведено електроструму!

І все це здано як готовий об'єкт.

Як приймали цей комплекс? Хто був у складі комісії? В усякому разі, колгоспного енергетика до неї не запросили, ніби й немає такої одиниці у господарстві. А тепер сидять, певно, члени комісії по теплих кабінетиках і потирають від задоволення ручки, — а наші шофери й механізатори, копіруючись у холодному металі, розтирають задубілі руки від морозу. Повчальне видовище!

В. БУРТНИК,
електрик колгоспу.

с. Новопетрівка
Новоодеського району на Миколаївщині.

У № 16 твого за 1985 рік намальовано таку ситуацію: біля автофургона з написом «Пересувна бібліотека» товпиться юрба чоловіків, а біля бочки з пивом дрімає самотній продавець.

Побачивши цей малюнок, вирішив і я присвятити свій вихідний книгам. Узав «Справочник по експлуатації свеклоуборочних комбайнів», що вийшов у світ 1984 року в київському видавництві «Урожай», та й почав читати. І як же не звернути увагу на таку корисну книгу, котру писали та рецензували інженери-механіки, кандидати і доктори технічних наук — люди поважні, учені...

Але розгортаю сторінки 66, 67, 68, дивлюсь на малюнки 44, 45, 46 та деякі інші — й очам не вірю: автомат водіння комбайна, зображений на них і, як твердять автори, призначений для комбайна КС-6 (КС-6Б), насправді не випускається ось уже близько десяти років. Правда, на сторінках 70 та 71 таки намальовано модернізований автомат водіння КС-6, — але як у нього працює розподільник (9) і де подівся насос НШ-10, я так і не втямив.

Отак крутив-крутив я в руках оту премудру книжечку — та й потягло мене, грішного, до... бочки з пивом. Добре, що їх на зиму позакривали!

А. БАЧИНСЬКИЙ,
інженер-діагностик
Шепетівської райсільгосптехніки.

Хмельницька область.

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«За 1 півріччя 1985 року народилось 278 телят, в тому числі від корів — 249».

(Із звіту).

Надіслав П. МИСЬКІВ.

«П. О МЕРАХ УСИЛЕНИЯ БОРЬБЫ С ПЬЯНСТВОМ И АЛКОГОЛИЗМОМ. Общее собрание постановило: — Просить всех жильцов нашего дома:

1. Не возобновлять самогонварение.

2. Не появляться на площадке отдыха в пьяном состоянии».

3. Не допускать нецензурных выражений в обращении с друзьями и другими товарищами».

(З протоколу).

Надіслав Г. КОНДРАТЬЕВ.

«Відвідали садибу громадянина Горобця і виявили, що він допомоги не потребує, оскільки помер».

(З доповідної).

Надіслав В. СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

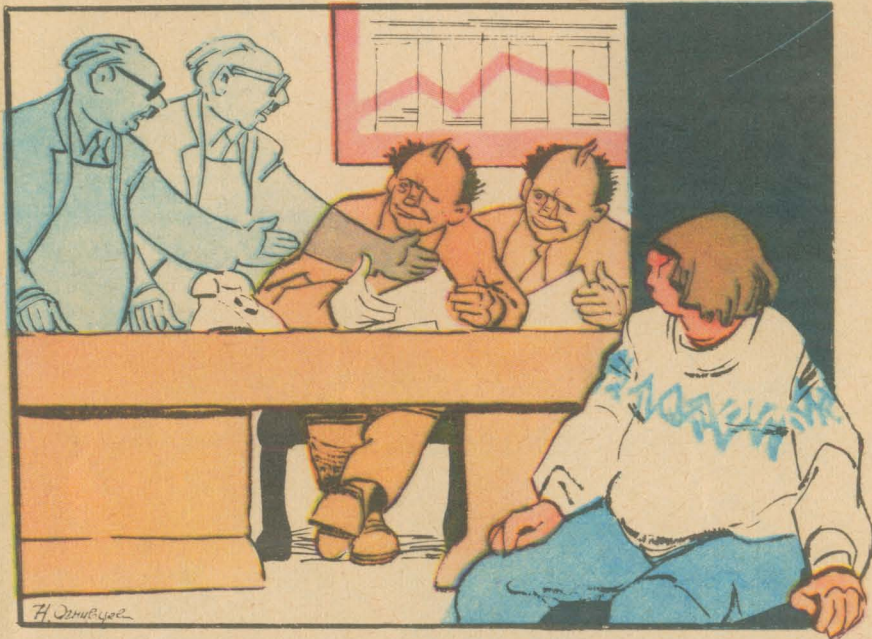
«...комісія народного контролю шостої лікарні відмічає: обід для хворих, зокрема, борщ приготований висококалорійний, за винятком того, що відсутність якісних овочів в закладці — капуста, картоплі, буряків...»

(З акту).

Надіслав М. ДОВГАНЮК.

У ЗАЧАРКОВАНОМУ КОЛІ

Мал. М. ОГНІВЦЕВА

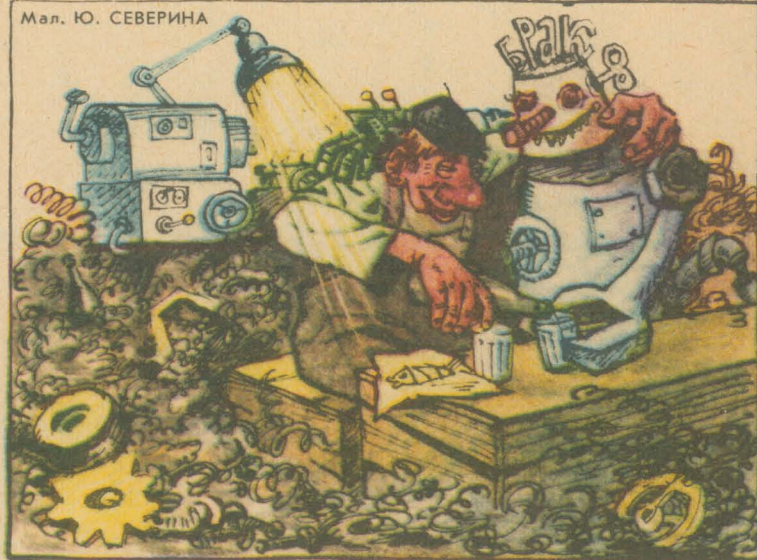
— Не можу я в характеристиці написати, що він п'є: його ж ніде на роботу не візьмуть!
— Тоді напиши: «нетверезо дивиться на життя».

Мал. А. БОРДУНІСА

— Моя мрія — вийти заміж за чоловіка, який не курить і не п'є!

Мал. Ю. СЕВЕРІНА

— Як я тебе, Васюрко, страшенно поважаю!

◆ Ананівський (Одеська обл.) хлібозавод випікає хліб, який часом може й апетиту позбавити: якщо не підгорілий, то недопечений, глєвий тощо. Про отаку якість хлібопродуктів цього заводу йшлося у замітці під рубрикою «Чи знаєте ви, що...» (№ 13 журналу).

Як повідомив заступник голови Ананівського райвиконкому Р. Ф. Калиничук, замітку було обговорено на виробничій нараді колективу хлібозаводу. Розроблено заходи щодо суворого дотримання технології випічки хлібобулочних виробів. Райвиконком та комітет народного контролю тримають під постійним контролем роботу заводу.

◆ У «Перці» № 17 у розділі «Виставка ширнетреба» було опубліковано замітку «Поповнення колекції!», в якій, зокрема, писалося про те, що у банці «Овоче-грибної солянки» виробництва Острозького плодоконсервного заводу (Рівненщина) виявлено кривий іржавий цвях.

Після виступу Перця дирекція заводу повідомила, що замітку обговорено на всіх з'їздах консервного заводу і критику визнано справедливою. За халатне ставлення до випуску консервної продукції майстру зміни № 4 Хоменчук О. І., лаборанту Юрчук М. І. та бригадиру Чорноморець Л. С. оголошено догани. Профгрупоргу Перчук Т. В. і групкомсору Веремейчук Л. П. вказано на низьку організаційно-виховну

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

роботу. Колектив зміни № 4, де стався цей прикрий брак у роботі, позбавлено призового місця в соцзмаганні за вересень місяць 1985 року.

◆ Про те, що у місті Одесі, м'яко кажучи, мало порядку на приймальних пунктах склопосуду писалося у листі, що надійшов до Перця.

Заступник голови Одеського облвиконкому А. М. Дем'янова повідомила редакції, що у листі справедливо відмічено недоліки в організації прийому склотари від населення. З метою наведення порядку у цьому питанні обласне управління торгівлі провело масову перевірку роботи приймальних пунктів склотари та торговельних підприємств. Наказом по торговельних організаціях за відмову у прийомі склопосуду та інші порушення 2-м працівникам склоприймальних пунктів оголошено суворі догани, 18-ти — догани, 3-м — зауваження. Управління торгівлі посилює контроль за роботою склоприймальних пунктів та торговельних підприємств.

◆ Житель села Вінож (Муровано-Куриловецький район) Дацик І. С. здав у ремонт до швейної майстерні села Вендичани козушка. Його полагоди-

ли, але за це взяли в нього аж на 33 карбованці більше, ніж належить. Про отаке досить дороге обслуговування й писалося у листі до редакції.

Після втручання в цю справу Перця начальник Вінницького обласного управління побутового обслуговування населення В. І. Кубась повідомив, що такий випадок дійсно мав місце. Наказом по Могилів-Подільській фабриці індошвику і ремонту одягу за завищення вартості замовлення закрійника Бояк І. І. переведено в кравці строком на 3 місяці. Приймальниці замовлень швейної майстерні Грицюк Т. І. оголошено догану. Старшого інженера-технолога фабрики Шаміз З. І. суворо попереджено. Рішенням товариського суду на закрійника Бояк І. І. накладено штраф у сумі 50 крб.

А перед замовником Дациком І. С. вибачилися і повернули йому незаконно одержані 33 крб.

◆ У селі Воропаїв (Київщина) розпочали ремонт двох електропідстанцій. Одну замінили ще рік тому, а другу досі не впорядкували. Через це і електрика подається з перебоями. Лист про це надійшов до Перця.

Голова виконкому Вишгородської райради Б. С. Синюк повідомив редакції, що усі роботи по ремонту електроліній та електропідстанцій у цьому селі повністю закінчено, і тепер електрика постійно є в усіх будинках села.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 1 (1211).
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.12.85. Підписано до друку 17.12.85. БФ 50610. 70×108/8. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друку. арк. 14 умовн. фарб-відб. арк. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2293700 прим.
Зам. 06457.

© Журнал «Перець» 1986 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Отсканировано reductorer
для rutracker.org

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Мал. В. СОЛОНЬКА

Вільна конкуренція у вільному світі.